

**Суд Босне и Херцеговине
Суд Босне и Херцеговине**

Број: С1 З У 032061 19 У
Сарајево, 28.9.2020. године

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву, у вијећу за управне спорове састављеном од судија Давора Жилића као предсједника вијећа, Љиљане Лаловић и Жељке Крмек као чланова вијећа, уз судјеловање Слађане Анђелић као записничара, у управном спору тужиоца КЈКП „Водовод и канализација“ доо Сарајево, којег заступа директор и законски заступник , против рјешења број: УП1 03-1-37-1-267-3/18 ЗЛ од 13.2.2019. године тужене Агенције за заштиту личних података у БиХ, улица Вилсоново шеталиште бр. 10, у управној ствари приступа личним подацима, на нејавној сједници одржаној дана 28.9.2020. године, донио је сљедећу:

ПРЕСУДУ

Тужба се одбија.

Образложење

Рјешењем тужене број: УП1 03-1-37-1-267-3/18 ЗЛ од 13.2.2019. године усвојен је као основан приговор носиоца податка о власништву над некретнином, због захтјева тужиоца за достављањем копије купопродајног уговора приликом пријаве промјене корисника услуге испоруке воде, тужиоцу је забрањено да од подносиоца приговора прикупља доказ о власништву стана у сврху пријаве промјене корисника услуге, наложено му је да уништи копију достављеног уговора, те да у року од 15 дана обавијести доносиоца о учињеном.

Тужилац подноси тужбу из свих разлога прописаних Законом о управним споровима, а заснива је на наводима да тужени није потпуно и тачно утврдио чињенично стање, те је занемарио одредбе члана 55. и 56. Уредбе о општим условима за снабдијевање водом за пиће, обраду и одвођење отпадних и атмосферских вода, према којим одредбама се не може само на основу датума купопродаје некретнина извршити разграничење обавезе за плаћање доспјелих рачуна за испоруку воде. Сматра да прикупљање копија уговора о купопродаји није од утицаја на право на приватност, него на остваривање пословних обавеза тужиоца, јер је немогуће без увида у уговор за тужиоца да утврди и докаже, по

потреби, на суду, од када настаје обавеза плаћања трошкова за купца и до када је носилац обавезе претходни власник некретнине. Слиједом наведеног тужилац предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено рјешење.

У одговору на тужбу тужена Агенција за заштиту личних података БиХ се осврнула на приговоре истакнуте у тужби и истакла да у цијелости остаје код оспореног рјешења и предлаже да Суд тужбу одбије као неосновану.

Суд је испитао правилност и законитост оспореног рјешења у границама одредбе члана 35. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ”, број: 19/02, 88/07, 83/08 и 74/10-у даљем тексту ЗУС), па је одлучио као у диспозитиву из сљедећих разлога:

Оспореним рјешењем тужене усвојен је приговор носиоца података, јер је тужена утврдила да не постоји законски основ да се, приликом промјене податка о промјени власништва над станом и пријаве новог корисника, доставља и контролору податка оставља копија уговора о купопродаји стана. Тужена је своју одлуку засновала на одредбама члана 4. став 1 тачка а) Закона о заштити личних података, те одредбама Уредбе о општим условима за снабдијевање водом за пиће, обраду и одвођење отпадних и атмосферских вода („Службене новине Кантона Сарајево, број 22/16), утврдивши да је контролор поступио супротно одредби из члана 56. став 5. Уредбе, када је након увида у уговор и задржао копију уговора.

Правилна је оспорена одлука тужене.

Питање обезбјеђења заштите људских права и основних слобода, а нарочито право на приватност и заштиту података у погледу обраде личних података који се на њих односе, регулисано је Законом о заштити личних података („Службени гласник БиХ”, број 49/06, 76/11 и 89/11).

Правилно је тужени орган утврдио да предметно чињенично утврђење представља основ за доношење одлуке којом ће забранити контролору података прибављање копије уговора о промету непокретности, код промјене носиоца податка обавезе за плаћање комуналне услуге. Наиме, потпуно је јасно да контролор податка, због испуњавања законом успостављених овлашћења треба да располаже податком о власништву над станом, дакле о носиоцу обавезе плаћања за испоруку воде, те податком од када та обавеза настаје, али истовремено постоји и право носиоца податка да се његови подаци користе и прикупљају на начин прописан законаом. Ово, уосталом, произилази и из одредбе члана 6. став 1. тачка е) Закона о заштити података, која уређује питање обраде података без сагласности носиоца податка и даје право контролору да обрађује податке ако се ради о „неопходној заштити законских права и интереса које остварује контролор”. Иста одредба,

2

међутим, поставља и други услов, а то је "ако ова обрада личних података није у супротности с правом носиоца податка да заштити властити приватни и лични живот". Дакле, наспрам легитимних захтјева за провођењем законом постављених задатака, стоји исто тако легитиман захтјев за заштитом приватног и личног живота, што значи да је потреба за прикупљањем података ограничена потребом заштите личног и приватног живота носиоца податка.

С тим у вези, правилно је тужена резоновала и дала јасне разлоге из којих није прихватљиво прикупљање и складиштење копије уговора о купопродаји стана, у конкретној ситуацији. Супротно приговорима тужбе, ово право не дају ни одредбе Закона о заштити података, али ни одредбе члана 55. и 56. Уредбе о општим условима за снабдијевање водом за пиће, обраду и одвођење отпадних и атмосферских вода (у даљњем тексту: Уредба). Анализа одредби наведених чланова показује да је приликом закључења новог уговора за комуналну услугу, неопходно предочити исправу о промјени власништва, а основ за разграничење обавезе је управо датум уговора о промјени власништва. Уколико под прописаним условима није извршен обрачун потрошње воде, а продавац није у прописаном року поднио захтјев за раскид уговора, све обавезе у односу на новог корисника се обрачунавају почев од датума закључења уговора. Због тога нису ни основани наводи тужбе о немогућности доказивања потрошње у случају спора, јер Уредба јасно прописује и уређује различите ситуације до којих може доћи услед промјене власништва. Све остале одредбе уговора о промјени власништва, изузев одредби о уговорним странама и датума уговора, нису од утицаја код одлучивања о обавези и обиму потрошње, па захтејв за остављање копије уговора о промету непокретности, прелази овлаштења из Закона о заштити личних података.

Како овај суд у цјелости прихвата образложење тужене као јасно и потпуно, налазећи да је у проведеном управном поступку правилно и потпуно утврђено чињенично стање, на које је правилно примијењено материјално право, а није било ни повреда правила поступка, суд је одлучио као у изреци примјеном члана 37. став 1. и 2. Закона о управним споровима БиХ.

Будући да је тужба одбијена, тужиоцу не припада ни право на накнаду трошкова управног спора, сходно одредби члана 61. Закона о управним споровима БиХ ("Службени гласник БиХ" број: 19/02 до 74/10).

ЗАПИСНИЧАР

Слађана Анђелић

ava - po
oni unosle u da

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА

СУДИЈА

Давор Жилић

3